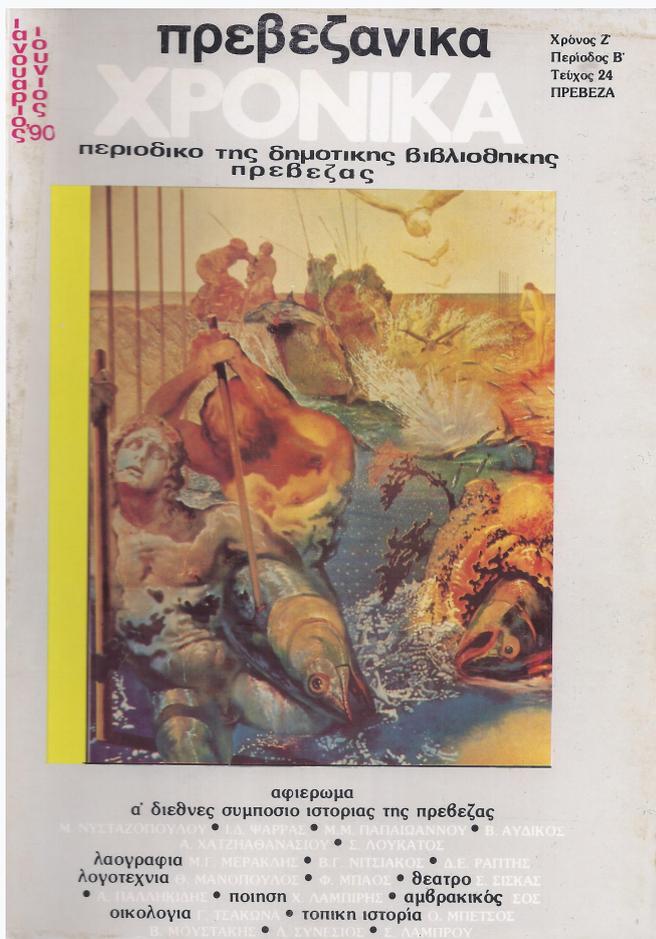

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 23ο (Δεκέμβριος 1989-Ιούνιος 1990)

Η προδοσία των "ΝΙΚΑΣ"

Φώτης Μπάος

doi: [10.12681/prch.41451](https://doi.org/10.12681/prch.41451)

Copyright © 2025, Φώτης Μπάος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μπάος Φ. (2025). Η προδοσία των "ΝΙΚΑΣ". *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 117–119. <https://doi.org/10.12681/prch.41451>

Φώτης Μπάος

Η προδοσία των «ΝΙΚΑΣ»

Ο Τσέας ο Μπάκας, ξαναπέρασε μπροστά μας, πιο αργά τούτη τη φορά. Τα μάτια του, γεμάτα θυμό και έκπληξη, γάχναν πάνω στα πρόσωπά μας να βρουν την απάντηση. Στεκόμαστε εκεί όλοι, όλη η συμμορία, παραταγμένοι στη σειρά, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο, ταραγμένοι, φοβισμένοι μα πάνω απ' όλα θυμωμένοι με το απίστευτο, με το τρομερό νέο που μόλις ακούσαμε. Κάποιος πρόδωσε την ύπαρξη των καλά - έτσι νομίζαμε - κρυμμένων «σπαδιών» μας. Το νέο έμοιαζε να μας ξεπερνάει. Προδοσία. Ποιός; Πότε; Γιατί; Τα ερωτήματα σάρωναν τα 12χρονα παιδικά πρόσωπά μας και τάκαν να μοιάζουν με μάσκες πόνου, με πρόσωπα ώριμων ανδρών που είναι έτοιμοι για τη μεγάλη απόφαση. Ο Τσέας κοντοστάθηκε μπροστά στον Μάκη τον Φατούρο. Οι υπογίες καταλήγαν σ' αυτόν. Οι φήμες οργιάζαν για την ενοχή του. Ο μικρός της παρέας, χλωμός σαν και μας, μα το ίδιο απορημένος και αναστατωμένος όπως όλοι, δεν απέφυγε το βλέμμα του αρχηγού μας. Όρθωσε το λιγνό κορμί του και κοίταξε θαρρετά προς το μέρος του Τσέα, αργομασώντας σ' αμερικάνικο στυλ - που τόσο τ' άρεσε του Μάκη - μια πολυχρησιμοποιημένη τσίχλα.

— Λοιπόν Μάκη; Ούτε συ ξέρεις τίποτε; είπε ειρωνικά ο Τσέας και μισοστραβώνοντας το κεφάλι, όπως είχε δει να κάνει ο Χόμφρυ Μπόγκαρτ στην «Καζα - μπλάνκα». Ο Μάκης πήρε μια έκφραση έκπληξης γύρισε απορημένος προς το μέρος το δικό μου και του Μήλιου του Καλιακάτσου, των δύο υπαρχηγών δηλαδή της συμμορίας. Ο Μήλιος ούτε που τον κοίραζε, εγώ χαμογέλασα με αμηχανία, κάτι σαν συγκατάβαση μπερδεμένη με ένα αίσθημα αποδοκιμασίας γαρνιρισμένο με

σάλτσα υπογιών, έτσι που ο δύσμοιρος ο Μάκης γύρισε, τελικά, με θυμό το κεφάλι του προς τον υπόλοιπα μέλη της συμμορίας, που κοιτούσαν αμίλητοι. Τι να πουν άλλωστε εκείνοι, όταν τα «πρωτοκλασάτα» στελέχη σώπαιναν.

— Δέστε τον, είπε ο Τσέας με λυπημένη φωνή. Έμοιαζε τώρα πολύ κουρασμένος ξαφνικά. Μου φάνηκε σαν γέρος όπως περνούσε σκυφτός δίπλα μας. Ο Μάκης έκανε ένα βήμα πίσω, άπλωσε το χέρι σαν να 'θελε από κάπου να στηριχθεί και ακούμπησε την πλάτη του στο δέντρο που βρίσκονταν πίσω του. Φαινόταν εξουθενωμένος. Είχε κατεβάσει το κεφάλι και κοίταζε φοβισμένος και έντονα προβληματισμένος τα παπούτσια του. Σίγουρα δεν θαύμαζε το σχέδιό τους. Η διαταγή του Τσέαεκτελέστηκε και έτσι σε λίγο ο Μάκης ήταν δεμένος με σκοινί σ' ένα δέντρο και μεις γύρω του δίκην ιεράς εξετάσεως είχαμε πάρει ανάλογο ύφος. Ο Μήλιος έφυγε από το σημείο που είχαμε συγκεντρωθεί και κατευθύνθηκε προς το μέρος που είχαμε δάγει τα «σπαδιά» μας, τον «οπλισμό» μας. Πράγματι έλειπαν. Ποιά σπαδιά δηλαδή, για ξύλινα σπαδιά και τόξα επρόκειτο, που τα κρύβαμε από τους εχθρούς μας, τις άλλες συμμορίες και κυρίως την «Λευκή». Οι πλέον μισητοί αντίπαλοι. Γιατί λέγονταν «Λευκή»; Κατά μία εκδοχή επειδή τα περισσότερα μέλη της συμμορίας έμεναν κοντά σε ένα οικόπεδο που το είχε κάποια σεβάσμια κυρία «Λευκή». Μην φαντάζεστε τίποτε φυλετικά, απαρχάϊντ και τέτοια. Εμείς είμαστε οι τρομεροί «ΝΙΚΑΣ». Τα γνωστά. Η ίδια συνταγή. Το οικόπεδο απέναντι από το Β' Δημοτικό Σχολείο το είχε κάποιος Νίκας. Λίγο οι Ίνκας, λίγο η φαντασία μας νάσου οι «ΝΙΚΑΣ». Εκεί συνέβαιναν όλα, στα 1958, στο οικόπεδο αυτό, το γεμάτο δέντρα, στα οποία ανεβοκατεβαίναμε με σκοινί ως άλλοι Ταρζάν, μιμούμενοι και το χαρακτηριστικό ουρλιαχτό του πάλαι ποτέ βασιλιά της ζούγκλας και κατατρομοκρατώντας τους γείτονους. Εκεί ήταν, λοιπόν, το κρυσφήγετό μας. Εκεί συνεδριάζαμε, με συνωμοτικούς κανόνες για όσα μας απασχολούσαν. Τώρα όμως το επτασφράγιστο μυστικό είχε παραβιαστεί. Ο όρκος αφοσίωσης στα ιδανικά της συμμορίας είχε πάει περίπατο, από κάποιο μέλος της και τα σπαδιά μας ήταν πια σε ξένα χέρια. Κοιτούσα με οίκτο, σχε-

δόν, τον Μάκκ. Το ίδιο και οι άλλοι. Κάτι σ' όλη αυτή την ιστορία δεν μας έπειθε ότι ο Μάκκς ήταν ο ένοχος. Δεν είχε δώσει παρόμοια δείγματα στο παρελθόν. Ήταν ένα γελαστό και φιλήσυχο παιδί - ειρηνιστή θα τον λέγαμε σήμερα - που με ακολουθούσε στις απογευματινές περιπλανήσεις μας για την αιώνια αναζήτηση του χαμένου θησαυρού (της Ατλαντίδος, τον αρχαίων, των πειρατών των Γερμανών). Ο κολλητός μου κι ανταγωνιστής μου στην υπαρχηγία Μήλιος ήταν ένα σοβαρό παιδί για την ηλικία του. Σεβόμουν τη γνώμη του. Τον άκουσα με ευχάριστη έκπληξη να λέει: Θα δικαστεί από μας και, εάν είναι ένοχος, θα πληρώσει.

Ο αρχηγός μας ο Τσέας συνοφρυώθηκε. Μισοσήκωσε το ένα φρύδι ενοχλημένος για την πρωτοβουλία του Μήλιου και είπε με επισιμότητα:

— Όσοι συμφωνείτε με την πρόταση του Μήλιου, σπκώστε το χέρι.

Τα χέρια σπκώθηκαν και η πλειοψηφία είπε τη γνώμη της και η διεξαγωγή της «δίκης» άρχισε με όλους τους κανόνες. Οι παιδικές μας φωνές ακούγονται πάρα πολλή ώρα γεμάτες ένταση και πάθος.

— Είμαι αθώος και το ξέρετε, ούρλιαξε σχεδόν ο Μάκκς. Μετά δεν ξαναμίλησε. Βάλθηκε να ξανακοιτάει τα παπούτσια του.

Ήταν κιόλας αργά. Ο ήλιος πέρα στον Παντοκράτορα για να κρυφτεί και οι σκιές και τα σκοτάδια θα παίρναν ρεβάνς για λίγο. Έπρεπε να φύγουμε. Θα είχαμε ιστορίες σίγουρα σπίτι, ήδη είχαμε αργήσει πολύ. Πριν χαιρετήσω τον Μήλιο στο στενό, το μυαλό μου ξαναγύρισε στην σκηνή της τιμωρίας του δράστη. Το «δικαστήριο» απεφάνθη ένοχος. Τιμωρία του η ατιμωτική αποπομπή από τη συμμορία. Εκείνο που μου κάθεται σαν κόμπος στον λαιμό και με πνίγει είναι όταν θυμάμαι τον εξευτελισμό που του επιβάλλαμε. Όπως ήταν δεμένος, περνάγαμε όλοι, μα όλοι, και τον φτύναμε. Φτύναμε τον Εφιάλτη, τον Πήλιο Γούση, τους Γερμανοτσολιάδες, τη φτώχεια μας, τους εαυτούς μας...

Κάπου πιο πέρα, η φωνή της κυρά Μαριάνδης, της μάνας του Μήλιου, έσχιζε τα τάρταρα του ουρανού και έκανε τον Μήλιο να τρέχει σαν τρελός, καταρρίπτοντας κάθε προσωπικό ρεκόρ, στην προσπάθειά του να φτάσει σπίτι του...

